

גיליון ל"ד

חודש אייר

תשפ"א

"תפילה באהבה" – הלימוד השבועי

וטהר ליבי שאזכה להתפלל

רבני בתי ספר צוותי חינוך תלמידים והורים יקרים,
יהי רצון שיתקבלו תפילותינו ברצון לפני שוכן מרומים!

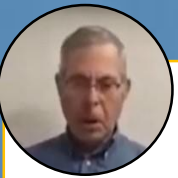
הרב עמירם אלבה

יום א – כ' אייר

המקדש וירושלים

וואו, כרם המקדש, איזה נפלא!
אבא שלי זיכרוננו לברכה נטע כרם שיהיה ראוי בעזרת השם להבאת נסכים לבית המקדש. אבא שלי רצה שלא רק נתפלל "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", שלא רק נתפלל "ולירושלים עירך ברחמים תשוב". הוא רצה שאנחנו נתכונן ממש, שניקח את הענבים ונכין מהם יין שיהיה ראוי לנסך על המזבח. כשאנחנו מתפללים על ירושלים אנחנו צריכים לזכור שירושלים זה לא רק גשר המיתרים, ירושלים זה לא רק הכנסת, זה לא רק עיר גדולה ויפה. ירושלים זה בית המקדש, ירושלים זה המקום שבו הכהנים, עובדי ה', מתמסרים ומקריבים את הקורבנות של עם ישראל, וכל עם ישראל חוזר בתשובה, כל עם ישראל רואה את הניסים שנעשים בבית המקדש ונהיה טוב יותר. כשאנחנו מתפללים על ירושלים, אנחנו בעצם מתפללים שעם ישראל יופיע בצורה הטובה ביותר, ואז השכינה- הקדוש ברוך הוא, נמצא איתנו כשאנחנו שומרים את המצוות, כשאנחנו זוכים לבית המקדש, כל העולם יראה, כל העולם ירגיש את השכינה של הקדוש ברוך הוא בארץ, ועל זה אנחנו מתפללים. יהי רצון שנזכה שייבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן.

יעקב שגיב

יום ב – כ"א אייר

תפילת הרב גורן ליד הכותל עם הצנחנים

שלום לכם ילדים ותלמידים יקרים. היינו על הר הבית ואנחנו, מספר צנחנים, ירדנו אל הכותל. לפתע הופיע הרב גורן, שהיה הרב הראשי של הצבא, כאשר הוא כולו נרגש, ולא פסק מלתקוע בשופר. הוא שלח להביא לכותל את חותנו, הנזיר הירושלמי המפורסם, ואת הרב צבי יהודה, ראש ישיבת 'מרכז הרב'. לאחר זמן קצר הוא החליט לארגן את תפילת המנחה הראשונה בכותל. היינו מניין קטן. הרב גורן הביא איתו, בנוסף לשופר, גם ספר של תורה שאותו הוא הניח על גבי הכותל, באיזושהי נישא בתוך אבני הכותל. ואז הוא לפתע מגלה שאין לו סידור תפילה. הוא שאל למי יש סידור תפילה, ואני, שעמדתי לידו, מסרתי לו את סידור התפילה שלי. התפילה הייתה מרגשת מאוד. הרב גורן שהייתה לו תחושה היסטורית, מיוחדת ועמוקה, החליט לצרף לתפילה שני קטעים: הקטע הראשון הוא 'מנחם ציון' מתפילת תשעה באב, כיוון שבית המקדש עדיין חרב ובעיקר, אני חושב, בגלל שהרבה חיילים נפלו בקרבות. הקטע השני היה 'הלל הגדול', להודות לקדוש ברוך הוא על הניסים הגדולים שהוא עשה לנו, ניסים של הצלה ממיתה לחיים. בסוף התפילה הוא כתב: "התפללנו בסידור הזה את תפילת המנחה הראשונה, ה'הלל הגדול' ו'מנחם ציון' ליד הכותל המערבי, ביום השחרור בכ"ח באייר תשכ"ז".

יום ג - כ"ב אייר

הרב זאב לוין

נס הסיודור במלחמת ששת הימים

אני רוצה להגיד לכם מאיפה התחיל הקשר שלי לירושלים. בגיל אחת עשרה נסעתי ברכבת לבקר קרובי משפחה בירושלים. זו פעם ראשונה שהגעתי לעיר. ירדתי בתחנת הרכבת ואני רואה את העיר העתיקה, את החומה, אי אפשר להתקרב אליה, אפשר לראות אותה רק מתחנת הרכבת. הכל מלא עם גדר תיל, אין שום אפשרות להגיע פנימה. זאת חוויה קשה מאוד, כי אדם בתור ילד רוצה להגיע לירושלים, לראות את הכותל. אם אין לנו בית מקדש, לפחות לראות את הכותל. אבל זה בלתי אפשרי כי הכל סגור ומסוגר. זכיתי בסוף שבמלחמת ששת הימים, במסגרת שירותי בצנחנים, הוטלה עלינו המשימה לשחרר את ירושלים ואת העיר העתיקה. אני כמובן לקחתי במסגרת הציוד שלי בתרמיל הגב, תחמושת, כמובן, מסביב וגם בתרמיל, אבל לי היה חשוב עוד תחמושת – הסיודור והתפילין! אבל איך לוקחים סיודור בתרמיל שלא ייפגע? אז בתוך קופסא ריקה של כדורים, בעצם קופסא שזורקים אותה, שמתי למטה את התפילין ועליהם את הסיודור. את הסיודור הזה קיבלתי לבר מצווה, קיבלתי ממשפחה במושב. בסיודור כתוב: "אם אֶשְׁכַּח יְרוּשָׁלַם תִּשְׁכַּח יְמִינִי", על כריכת הסיודור, וככה הלכתי למלחמה כאשר הכל על הגב שלי. כאשר הגענו ליד חומת העיר העתיקה, ירו עליי צלפים מכל הכיוונים, לא רק עליי, על כולנו. ואיכשהו הרגשתי שכדור כאילו פוגע בי ונעלם. שמחתי שהיה לי את הנס, אבל לא ידעתי עדיין עד כמה הנס הוא גדול. הגענו בסוף למוזיאון רוקפלר, שזה היה תחנת מעבר שלנו, פתחתי את התרמיל ואני פתאום רואה, ראיתי בתרמיל שיש בו חור של כדור, של כניסה ויציאה. אחר כך אני מסתכל בפנים, אני רואה את הקופסא של התפילין והסיודור, ואני רואה את הכדור שנכנס מכאן, כאן רואים את הכניסה, ויצא מכאן. נשים לב שהקופסא הייתה בצורה כזאת, כאן הגב שלי והקופסא מאחור. הכדור בעצם היה מכוון לגב שלי. ואז מתברר שהוא חצה את הסיודור, עבר, נכנס לכאן לסיודור, יצא מכאן ב"אם אֶשְׁכַּח יְרוּשָׁלַם", נעצר בעצם באמצע הסיודור וכך הוא שינה כיוון, ובמקום לפגוע בגב שלי, הוא יצא החוצה. שינה כיוון ויצא החוצה. זה נס מיוחד שכל הצנחנים שהיו אז דיברו עליו, והרבה מעבר לזה. היה עיתונאי שקראו לו אלי לנדאו, שהוא בעצם היה כתב של "במחנה", עיתון שסקר את כל המלחמה. הוא הסתכל, הוא היה מזועזע כשראה את זה, הוא אומר: אני מתחיל עכשיו להאמין בניסים. הוא אף פעם לא היה שומר מצוות, אבל אחרי שהוא ראה את זה הוא אמר: מעכשיו אני מאמין שיש ניסים בעולם. וזה באמת סיפור מאוד מיוחד שמלווה אותי כל החיים, ותמיד אני מזכיר בו במיוחד ביום ירושלים, אבל כמובן, זה דבר שמלווה אותי יום יום, כי בסופו של דבר היחס שלי מאז לסיודור הוא הרבה יותר רגשי מאשר היה קודם, שהתפללנו כמו שצריך והכל, אבל בכל זאת זה הוסיף המון לרגש לנושא הסיודור. אז מקווה שנתתי לכם איזו תמונה חשובה בנושא הזה, ושגם אתם תתחילו להתייחס בצורה מאוד מעמיקה, ותראו עד כמה הסיודור הזה יש לו משמעות, ועד כמה הוא יכול להציל אותנו גם בשעת סכנה.

הרב יהודה רוזנבאום

יום ד – כ"ג אייר

הזכות להתפלל בכותל על פי בעל ה'נתיבות שלום'

שלום לכם ילדים מתוקים! היום אני רוצה לספר לכם על הרב שלום נח ברזובסקי, בעל ה'נתיבות שלום'. הוא היה אוהב כל כך את הכותל המערבי, את שריד בית מקדשנו. כשהוא הגיע פעם ראשונה לארץ, הוא בא להתפלל ליד הכותל, והוא שלח מכתב למשפחה שלו שבו הוא מבקש סליחה: 'אני רציתי להתפלל עליכם ליד מקום המקדש, הכי קרוב שאפשר, אבל לא הצלחתי. הייתי כל כך מלא בגעגועים לקדוש ברוך הוא, שהדבר היחיד שהייתי מסוגל להתפלל עליו היה זה שהקדוש ברוך הוא יחזיר שכינתו לציון'. תדעו לכם, שכל כך היה חשוב בעיניו התפילה במקום הזה, שהוא לא היה מוכן סתם לנסוע לשם. לא, ליד הכותל המערבי, המקום הכי קרוב למקום המקדש שאפשר היה להתפלל, לשם לא הולכים 'על הדרך', לשם הולכים במיוחד, ומתלבשים במיוחד, ובאים במיוחד להתפלל! אם היה מישהו בא אליו ואומר: "תשמע הרב: קשה לי, וקשה לי ללמוד, או יש לי צרות", הוא היה שולח אותו להתפלל ליד הכותל המערבי. אתם יודעים, שאנחנו עוד לא זכינו לבית המקדש, וכל ערב פסח הוא היה נוסע במיוחד להגיד 'סדר קורבן פסח' במקום הכי קרוב שאפשר, בכותל המערבי. לקראת סוף חיי, כשהוא כבר היה זקן, הוא אמר דבר כזה: אם רק הייתי מסוגל, הייתי לוקח את כל הדברים שלי, והולך וגר ליד הכותל. כל כך הוא אהב את הכותל! ילדים מתוקים, אנחנו זוכים ברוך ה'. אנחנו יכולים ללכת לכותל ממש בקלות. יש כבישים טובים, ויש הסעות, ויש אוטובוסים, ורכבת קלה וחניונים גדולים שאפשר להחנות את האוטו וללכת, ואנחנו צריכים ללכת לשם מלאים בגעגועים לקדוש ברוך הוא, ומלאים באמונה ששם אנחנו כל כך קרובים לקדוש ברוך הוא, הוא ממש שומע את התפילות שלנו. אז כשאנחנו נזכה פעם הבאה להיות שם, אנחנו נזכר בבעל ה'נתיבות שלום', כמה הוא אהב את המקום הזה, ואנחנו נתמלא בהתרגשות, ונתמלא בשמחה שאנחנו זוכים להיות קרובים לקדוש ברוך הוא. ולא נשכח להתפלל לקדוש ברוך הוא: "בבקשה תחזיר לנו את בית המקדש! תחזיר לנו את המקום הזה שבו נהיה עוד יותר קרובים אליך!". בעזרת ה', ה' ישמע תפילתנו ויחזיר שכינתו לציון במהרה.

הרב יואל בן נון

יום ה – כ"ד אייר

הלל על שחרור הכותל

אני נולדתי בחיפה שנתיים לפני קום המדינה. במלחמת ששת הימים כבר הייתי חייל בצבא ההגנה לישראל במילואים בצנחנים. בכלל לא חשבו שנלחם בירושלים, הכינו לנו צניחה בסיני ממטוסים בתוך קרב בתוך משהו מיוחד. אבל מצרים שפתחה באיום המלחמה, גייסה את ירדן, שאז שלטה בעיר העתיקה בירושלים ופתאום היינו במלחמה משני הכיוונים, גם ממצרים וגם מירדן. ביטלו לנו את הצניחה בסיני, העלו אותנו לירושלים, ונלחמנו בירושלים. לא התכוננו למלחמה הזאת. הייתה מלחמה קשה מאוד. מי שביקר בגבעת התחמושת ומי שביקר בגבעת התחמושת, יבין איזו מלחמה אדירה קשה עם הרבה נפגעים והרוגים שלנו וכמובן שלהם, אבל ניצחנו. הצנחנים, ולא רק הצנחנים: הייתה גם חטיבת 'פלמ"ח הראל', והייתה 'חטיבת ירושלים'. ביחד כבשנו את כל מה שמסביב לעיר העתיקה. ואז, בלילה האחרון, קרה נס מיוחד במינו. נוסף לכל המלחמה הגדולה שניהלנו וניצחנו בה, בעיר העתיקה עדיין היה צבא ירדני גדול, כמעט כולו בהר הבית עם הרבה מאוד נשק. עם מקלעים, עם מרגמות. הם יכלו להרוג בנו הרבה מאוד, הייתה יכולה להיות מלחמה קשה מאוד, אבל המפקד הירדני בעיר העתיקה החליט שזה לא שווה לו, והוא ביקש לצאת מן העיר. הוא כבר היה מוקף מכל הצדדים אבל שער האריות עוד היה פתוח. אז הוא ביקש לצאת מן העיר לפנות בוקר, לפני שהישראלים האלה ייכנסו. הישראלים זה אנחנו. אישרו לו! למה אישרו לו? הירדנים עד היום אומרים שהם לא היו נותנים לו, אבל המצרים שמו מפקד מצרי על הצבא הירדני, והוא לא הבין מה זה מקומות קדושים, ומה חשובה העיר העתיקה והוא נתן לו לצאת. הירדנים יצאו לפנות בוקר. כשאנחנו נכנסנו להר הבית כבר לא היה שם צבא, והמפקד שלנו מוטה גור אמר בקשר: 'חדל אש, לא יורים, מקום קדוש'. לא היה קרב בהר הבית! בכותל כבר לא היה קרב, הם יצאו לפני שנכנסנו. אז מלחמת ששת הימים ושחרור ירושלים זה שני ניסים גדולים. הניצחון של צה"ל, 'חטיבת ירושלים', 'חטיבת הצנחנים' ו'חטיבת 'פלמ"ח הראל' ביחד, היציאה של הירדנים בלילה ממש משמיי, והכניסה שלנו להר הבית ריק. מדהים! על זה אנחנו אומרים הלל גדול מאוד ביום ירושלים.

יום ו - כ"ה אייר

עליזה מלקו

תפילה מהלב פועלת - תפילה במסע לאתיופיה

שלום שמי עליזה. זו זכות בשבילי לספר לכם סיפור קצר שקשור לתפילה בקשר לעלייה שלי לארץ ישראל. אני עליתי בשנת 1984 ב'מבצע משה' עם הוריי ומשפחתי ועוד עולים נוספים מאתיופיה. איך שרדו יהודי אתיופיה את הגלות הארוכה? הדבר שהחזיק אותם זה התפילה בכל מצב, בכל סיטואציה, גם כשהיה קשה, גם כשהיו ניסיונות וגם כשהיה טוב, לדבר עם ה' ה' היה תמיד שם, תמיד מופיע במצבים כאלה שאנשים קוראים לו - ה' שם. אני גם גדלתי בבית כזה, בבית שהתפללו כל הזמן, דיברו עם ה': ילד חולה - ה' תעזור, יש שמחה - ה', יש ניסיון - ה' פה, ותמיד ה' הופיע.

שני הסיפורים של העלייה שלי ושל אמא שלי: אמא שלי, כשיצאנו למסע, היתה בחודש התשיעי להריונה. היא מספרת ביום הראשון שהתחלנו את המסע, זה מסע ארוך של חודש, התחילו לכאוב לה השרירים ברגליים, מהכובד של ההיריון, היריון מתקדם, היא צריכה ללדת. מה עושים? היא אומרת, חשבה: מה אני עושה? איך אני צועדת? היא אומרת: אני מרימה את הידיים לה', דיברה איתו: אבא, תסיר ממני את הכאבים האלה. אני רוצה לצעוד, אני רוצה לא להישאר פה, להגיע לירושלים. היא אומרת: באמת, לפעמים כשהננס מופיע, אנחנו אפילו לא מאמינים בזה. לאט לאט הכאבים השתחררו, ומה קרה? בעצם היא הגיעה עד לסודן, אישה בחודש התשיעי ללא שום פגע, היה מקום שהיא נפלה עם כל הבטן ולא קרה כלום! הרבה ניסים קרו.

אני הייתי בת אחת עשרה, והמסע בדרך - לא היו אוטובוסים, לא היתה תחבורה ומטוסים. זה היה על ידי הרגליים בהליכה או היו להם את הסוסים וחמורים, זה עזר לילדים ולאנשים שהיה קשה להם היה ללכת. ולכן אמי ואחי אמרו לי: את עולה על הסוס, אנחנו מעלים אותך ואת תהיי באמצע בין שתי אחיותי הקטנות, אחת מקדימה ואחת מאחור, ואני שומרת עליהן. והסוס דוהר ואנשים הולכים בשיירה, והיה גם מורה הדרך שהוביל אותנו עד גבול סודן.

שמתי לב שהסוס שלנו סטה מהדרך, ואני הרגשתי שאין אף אחד. דממה. וואי. בתור ילדה בהתחלה נבהלתי. אבל מה, נזכרתי בתודעה שאמא שלי לא נבהלת משום דבר, כשיש קושי - מתפללים! התחלתי לדבר עם ה' ממעמקים: ה', תחזיר את הסוס למקום, לאנשים. אני לא ממש מפחדת, דיברתי, אני אפילו לא זוכרת אם דיברתי איתו במילים, או בכלל בלי לדבר, מתוך הנשמה. מה שאני יודעת אחרי בערך חצי שעה, שהסוס חזר לאנשים, למקום, ככה נשמתי לרווחה והבנתי שזה נס גדול.

סיפור נוסף - בתקופה שהיינו אני ואמי ואחותי הקטנה, אמא שלי נדבקה במחלה קשה. הרבה סיפורים שאנשים שככה נשארו בסודן בגלל שלא היה טיפול מתאים. אני הפכתי להיות המטפלת שלה ושל אחותי הקטנה שנולדה בסודן. לאט לאט המצב של אמא שלי מדרדר, אני רואה אותה בקושי נושמת, ואחרי כמה ימים ראיתי אותה כמה היא יבשה בעור, ובקושי נושמת, מדברת ולא עונה לי, היא אישה עם מאור פנים גדול. אז באמת אמרתי: מה אני עושה? יצאתי מן הצריף, מן בקתה שהיינו שם בסודן, מקום חשאי בשבילנו, ישבתי מאחורי הצריף הזה. התחלתי לדבר עם ה', גם במילים, גם בלי מילים. אחד הדברים שאני נזכרת שאמא היתה במצב של תפילה וזעקות, לקחה מסיפורים של התנ"ך, לוקחת עפר עליה בתור הכנעה לה'. לקחתי עלי חול, שמתי על הראש שלי, התחלתי לדבר עם ה', תפילה של ילדה: ה', בבקשה תציל את אמא שלי! אני רוצה שאמא שלי תישאר, אני לבד, אבא שלי לא פה, נסע, ואחיי הגיעו כבר לארץ. ככה התפללתי ולא תאמינו: כשמתפללים קורה הדבר שמבקשים! לאט לאט, לקח זמן, אמא שלי התחילה להתאושש ולהחלים מהמחלה. אני רואה אותה מתחילה לנשום יותר טוב, וחזרה זרימת הדם וברוך ה' היא החלימה. אחרי תקופה של תשעה חודשים ארוכים כאלה קשים, אני ואמא שלי הגענו לארץ ברוך ה'. הדבר שאני יכולה להגיד לכם, באמת לשם שמייים, שאתה, את, כל אחד שצריך ישועה, כל אחד צריך פשוט לדבר עם ה' במילים הכי פשוטות. כך גדלנו, לא מתוך סידור להתפלל במילים שלנו. ותודה רבה שזכיתי לספר לכם והכל היה בשביל לשם שמייים והשם יתברך.

שאלון סיכום על סרטוני יום ירושלים והשתתפות בהגרלה:

